

GINO d'ARTALI
Straatdichter van Antwerpen

"Momentum 05052015 +- 13.05-13.25 uur
Locatie dichtbij een ander plein.

Ik was op weg naar een vriendin en zag op straat een jonge vrouw zitten en hartverscheurend/desperaat huilen. Ik liep naar haar toe en vroeg wat er gebeurd was. Ze hilde nog meer en kreeg niet meteen contact.

Al snel kwamen er enkele omstanders bij waaronder 2 witten en 2 Arabisch sprekenden. De laatsten waren duidelijk geen familie van haar maar ze praatten wel met een zekere indringendheid op haar in en probeerden haar mee te nemen.

Ik zei meteen: not on my call, deze vrouw hoort bij mij en waarschijnlijk door de felle blik waarmee ik het zei, mijn lichaamstaal en zwar(-t)e leren jas dropen ze af.

Maar er kwamen 2 andere Arabisch sprekenden maar ik wuifde ze weg met dezelfde lichaamstaal. Ook zij dropen af, zij het enigszins agressief.

Alle omstanders waren weg nu en de vrouw hilde verder aan een stuk door, maar omdat verder iedereen weg was kalmeerde ze een beetje en kreeg ik contact. Met horten en stoten en nog steeds in tranen vertelde ze me dat haar man haar verlaten had inclusief de kinderen en dat ze teruggekeerd was naar haar ouders.

Maar met hen kreeg ze een hoogoplopende ruzie en liep ze weg uit het huis vol verwijten en met achterlating van haar kinderen.

Nu, niets is erger voor een moeder dan om haar kinderen, wel of niet door psychisch/fysiek geweld achter te moeten laten.

Maar omdat ze deels haar verhaal had kunnen vertellen konden we praten over de vraag hoe nu verder. Ze vroeg om een ambulance en binnen 3 minuten was die er. Ik legde de ambulanciers uit wat ik wist en hielp haar mee in de ambulance. Daarna nam ik afscheid van haar met de woorden Salaam Aleikum. Ze wuifde naar me met een kleine glimlach van enige opluchting. Ik wist, het komt goed en dat ze spoedig herenigd zou worden met haar kinderen.

Maar deze belevenis kreeg een staartje want eenmaal bij die vriendin die mij altijd kritiseert over mijn reilen en zeilen, mijn (armoedig) uiterlijk, mijn roken en drinken, mijn armoedig atelier waar ze nooit op bezoek wilt komen kreeg ik weer een stortvloed van kritiek over me heen. Dat ik mezelf teveel in gevaar bracht, dat ik eindelijk eens moest stoppen een straatdichter te zijn enz..

Ik liet de storm in wijselijke stilte over me heen gaan maar innerlijk ziedde ik van woede.

Ik had verdomme een mens in nood geholpen! En dat is wat er heden ten dage in onze rijke Westerse wereld ontbreekt: empathie.

Maar goed, ik zal wel een zonderling zijn."

© Gino d'Artali aka El Pirata